

FOLK OG LAND

Har verdensjødedommen erklært Moskva krig?

SLIK DEN I SIN TID GJORDE DET MOT HITLERS TYSKLAND

Dengang som nå: Jødene demonstrerer mot Det tredje Rike som de nå demonstrerer mot Sovjetsamveldet.

Et av de spørsmål som ble stillet den sovjetiske statsminister Kosygin på pressekonferansen under hans Oslobesøk var hvorfor Sovjetsamveldet forfulgte jødene og ikke lot dem dra fra landet. Den som spurte var karakteristisk nok en representant for MORGENBLADET. Kosygin ble, som rimelig kan være, irritert over slike «antisovjetiske» spørsmål, som han kalte det, og erklærte at man slett ikke hadde så mange søknader fra jøder om å få emigrere, og — sa han — søknadene ble innvilget såfremt det ikke dreiet seg om unge menn som ville til Israel for å bli soldater i Israels krig mot araberstatene.

Spørsmålet fra MORGENBLADET var, som alle avislesere vet, bare bølger fra den sovjetthets som fra jødisk hold er satt i gang og som antar mere og mere tilspissede former, utad med demonstrasjoner og til og med attentatforsøk, bak kullissene antagelig med mere subtile midler. Man minnes uvilkårlig den aksjon jødedommen satte igang mot Hitlers Tyskland fordi dette

ikke ville akseptere en overveldende jødisk dominans på en rekke vitale områder, bl. a. innen kulturlivet. En aksjon som førte til det vi nå kaller annen verdenskrig.

Det er mulig og trolig at Sovjetsamveldet i likhet med Det tredje Rike forsøker å bringe den jødiske innflytelse i staten ned på et rimeligere nivå, men det er vel egentlig ikke der skoen trykker mest, skulle vi anta. De russiske jøder gjør som jøder i de fleste andre land krav på et slags dobbelt statsborgerlig forhold. Først og fremst føler de forpliktelsen overfor jødedommen og dets Israel og bare i annen rekke forpliktelse overfor oppholdslandet. Og det er dette sovjetstaten ikke vil akseptere.

Det tyske blad NATIONAL-ZEITUNG behandler i en større artikkel i november 1971 verdensjødedommens forhold til Sovjetsamveldet og vi synes de tanker som der fremlegges har krav på interesse. Vi gjengir derfor storparten av artikkelen i oversettelse:

«Striden med jødedommen bekom ikke Det tredje Rike vel. Nasjonalsosialismens historie ville vel ha forløpet annerledes hvis den hadde manglet det antisemitiske element. At det har stått antisemiter i spissen for bolsjevismen, slik som en del av den zionistiske propaganda hevder, vil man måtte utelukke bare på grunn av avstamningen til ledende kommunistførere dengang og idag. Men de toneangivende i Kreml har i sine krav på verdensherredømme al-

dri vært rasemessig orientert. De brukte i høyden rasedeologien som et ledd i sine bestrebelser. Det synes derfor idag ganske trolig at Hitlers fortrolige og riksleder Bormann som sovjetspion hadde den oppgave gjennom det forbryterske vanvidd med jødemordene og forfølgelsen av slaverne å diskreditere det tyske rike moralsk så grundig at det etter krigen i uoverskuelig tid forble utsjaltet som faktor.

«Å ha verdensjødedommen mot seg er fryktelig», erklærte Adenauer til «Spiegel». Vi betviler avgjort at det var nødvendig med alle ydelsene dengang under Adenauer, Erhard og Kiesinger i den ekstreme utstrekning de fant sted — stadige knefall, våpenleveranser,

milliarder på milliarder i erstatning, tributer, opphevelse av foreldelse for tyske krigsforbrytere, anerkjennelsen av Israel forbundet med avbrudd av forbindelsene med den arabiske verden osv., men dette er idag bare et historisk spørsmål.

I hvilken utstrekning forholdene i sytti- og åttiårene

(Forts. side 8)

Sannheten om Erwin Rommel

Generalen som ble felt ved et uløselig dilemma

Efter annen verdenskrig har man som kjent gjort general Erwin Rommel til en slags sentral motstandsfigur i en kamp mot Hitler og hans styre. I forbindelse med at Rommel ville ha fylt 80 år 15. november sistleden finner vi en artikkel av Erich Kern i DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG, og eftersom den setter tingene på sin rette plass gjengir vi den her i norsk oversettelse:

Det har blitt vanlig — selv i militære skrifter — å innordne generalfeltmarskalk Rommel som motstandsmann. Intet kan være mere urealistisk og galt enn det. Rommel, en soldat med liv og sjel kom på en tragisk

måte ved slutten av krigen inn i et dilemma som førte til selvmordet. Dermed avsluttedes et tysk soldaterliv fullt av høydepunkter og dybder og en dramatisk som rett og slett ikke kan overbys.

Rommel ble født 15. november 1891 i Heidenheim ved Brenz som sønn av en professor. I 1909 trådte den unge Rommel inn i 6. württembergske infanteriregiment nr. 126. I 1910 ble han befordret til løytnant. Da krigen brøt ut rykket han med sitt regiment ut til vestfronten og sto senere i Romania. Han ble hårdt såret, utmerket med jernkorset av 1. klasse og forfremmet til premierløytnant.

Hans største stund var imidlertid da den württembergske Gebirgsjäger-bataljon ble kastet inn på Dolomitfronten. Tyskerne gikk i oktober 1917 frem mot Monte Matajur som var en viktig posisjon i den italienske front. Rommel brøt med to kompanier inn i den italienske front. Straks fikk han seg underlagt ytterligere tre kompanier. Med denne kamptropp rev Rommel, stadig i spissen for sine menn, opp den italienske front, overvældet «Brigata Salerno» og stormet den italien-

Også president Roosevelt hadde, som andre amerikanske presidenter sin zionistiske venn og rådgiver. Roosevelts nære venn var også finansminister, Henry Morgenthau jr. Han var fylt av et brennende hat til det tyske land hvor hans far var født og klekket, sammen med sovjetspionen Harry Dexter White, ut den beryktede Morgenthauplan, som ville ha gjort Tyskland om til et rent agrarområde og kostet millioner av tyskere livet. Roosevelt støttet ham i tykt og tynt, men da han døde i krigens sluttfase fikk ikke Morgenthau lenger ubetinget støtte av den nye president Truman. Vi omtaler Morgenthau og hans onde plan på side 5.

NORGES STØRSTE MISFOSTER: «RETTSOPPGJØRET» er emnet for en artikkel av Sverre Helliksen på side 5.

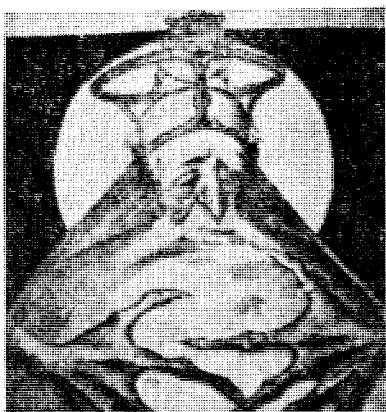
OG OSCAR AALL skriver på samme side om «Snikmordere og rettsforfalskere», en artikkel om okkupasjonstidens «likvideringer og den rettslige vurdering av dem».

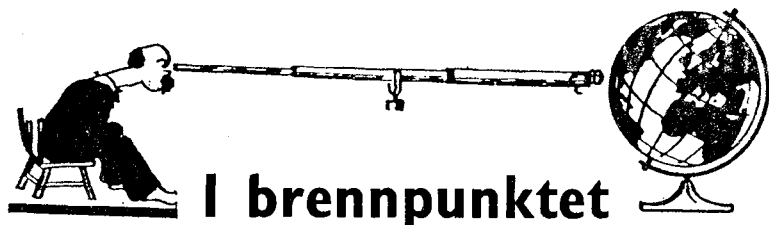
ELLERS nevner vi av innholdet i bladet at «I brennpunktet» denne gang beskjeftiger seg med general Walkers uttalelser om Norges stilling i en fremtidig krig — som NATO-medlem. Ungdomssiden er riktig fyldig denne gang. Førstnevnte artikkel står på side 2 og det er side 4 som er Ungdomssiden som vanlig.

ske hjørnepilar Monte Matajur. 4 000 italienere overgav seg, 30 kanoner og tallrike andre våpen falt i tyskernes hender.

I tilslutning til dette jaget Rommel italienerne over

(Forts. side 6)

I brennpunktet

Året 1971 gikk ut med mange og store begivenheter ute i verden, først og fremst kanskje krigen mellom de to U-landene India og Pakistan, som norske skatteyttere har hatt den glede å være med på å finansiere gjennom U-hjelpen. Vi har imidlertid valgt i denne første «I brennpunktet» i 1972 å beskjeftige oss med noe som tross alt er oss nærmere inn på livet. Vi tenker på alt oppstyret i Stortinget og i pressen i forbindelse med at NATO's nordkommandosjef, general Walker, har sagt til en nederlandsk avis det samme som FOLK OG LAND gang på gang har understreket gjennom mange år: at vårt NATO-medlemskap har bragt oss i den ytterste fare uten at vi har oppnådd noen slags fordel, enn si sikkerhet.

Nå sa naturligvis ikke NATO-generalen det på den måten. Det han sa — og han bør jo vite det som øverste militære sjef i området — var at Norge «er håpløst forlagt i tilfelle av krig. Det har en 200 km lang grense til Russland. Både fra land og fra sjøen vil Norge falle i sovjetrussernes skjød uten særlig motstand. I krigstid kan nok utenlandske styrker operere her, men i praksis viser det seg at det tar for lang tid før vi kan få disse troppene hit.»

Enhver med noen militær bakgrunn, og vi skulle tro svært mange andre også, er naturligvis klar over at general Walker har så bedrøvelig rett. Men hva de ikke synes å være på det rene med er at da er jo også vårt NATO-medlemskap med de betingelser Norge har satt om at det ikke skal være stasjonert utenlandske tropper her det rene militære og sikkerhetsmessige vanvidd.

Den gang Norge som følge av Sovjets Balkanengasjement sluttet seg til NATO var forholdene som kjent helt andre enn de er nå. Dengang var USA den helt dominerende atommakten og dertil også den helt dominerende sjømakten i forhold til Sovjetsamveldet. Under slike forhold var det iallfall noen sunn sans i for Norge å slutte seg til den amerikanske militærallianse uten å ville ta de fulle konsekvenser av det med amerikanske tropper på norsk jord. Det siste var strengt tatt ikke nødvendig. Og det var heller ikke nødvendig for USA

og dets andre europeiske allierte å reagere synderlig overfor dette nye utslag av norsk hykleri.

Og hykleri har hele affæren med vårt NATO-medlemskap vært. Det ble i sin tid begrunnet med at siste verdenskrig hadde vist at det ikke gikk an å være nøytral. Og det trass i at Sverige nettopp viste at det gikk an hvis man holdt kruttet tørt og viljen til å forsvare nøytraliteten til begge sider var i orden. Imidlertid forbød jo den norske legenden om det stakkars nøytrale Norge som ble overfalt trass i nøytraliteten et riktigere utgangspunkt for NATO-overveielene.

I årene som har gått siden dengang, år som helt har endret det strategiske bilde, har så våre ulykksalige politikere klamret seg til den gamle legende og de foreldede synspunkter. De nekter å innse at USA og/eller dets europeiske allierte nå er helt ute av stand til å forsvare Norge. De har ikke engang tanke om det. Man trenger norsk område i en førkrigsperiode som lytte- og forpost mot Sovjet, men hva er det man byr oss når den krigen vi altså nå er pokka nødt til å delta i enten den starter i Asia eller Afrika eller annet sted i Europa kommer? Jo, et elendig flybåret lite militært «brannkorps» som hjelp mot utallige russiske divisjoner og en russisk sjømakten som selv vår nåværende forsvarsminister synes å forstå fullstendig omklammer Nord-Norge — for ikke å si hele Skandinavia.

Så general Walker har nok utvilsomt rett i at vi hvis og når det bryter ut en krig i verden som USA er engasjert i, så er vi fullstendig forlagt.

Men, kan så våre vise partipolitikere fortelle oss: hvorfor da NATO-medlemskapet? Det som uvegerlig bringer oss inn i enhver krig — ganske enkelt fordi Sovjetsamveldet naturligvis ikke vil sitte og vente på at USA setter seg fast nordpå og dermed kommer til å utgjøre en trussel mot Sovjets nordflanke. Uten NATO-medlemskap vil en slik aksjon fra Sovjets side kanskje komme i annen rekke og under enhver omstendighet vil vi få nøyaktig den samme (utilstrekkelige) «hjelpen» fra USA og de andre vestmaktene. Akkurat slik som de «hjelp» det «nøy-

Hvem er gode nordmenn og hvem er landssvikere?

Ifølge en leder i AFTENPOSTEN 25. oktober om ansvaret for splittelsen i folket i EEC-saken, så innrømmer bladet nå åpent hva som var årsaken til at Bortens regjering måtte gå:

«Like etter at regjeringen Borten hadde avgått pga. indre EEC-motsetninger uttalte «Folkebevegelsens» leder i et intervju med den britiske journalisten Dennis Barker at det norske folk igjen stod samlet på en måte som det ikke hadde gjort siden 1940. Adv. Haugestad utdypet ikke bildet nærmere, men det var neppe noen i landet som var i tvil om hvem han mente spilte landssvikernes rolle. Utsagn som dette blir vi forhåpentlig forskånet for i fremtiden selv om EEC-saken nå går mot klimaks.»

Aftenposten, som siden 1945 har forsøkt å bestemme hvem som skal anses som gode nordmenn og landssvikere i dette landet, spiller nå indignert over at det endelig antydes at de s.k. gode nordmenns patente patriotisme med god grunn kan diskuteres.

Det har hittil nærmest vært ansett som en selvfølge at hovedstadens gamle jøsing-klikk-ledelse har kunnet diskriminere bønder som en slags underklasse med tvilsom fortid. Sent og tidlig hører man i dette oppkomlingselskap om nedvurdering av alle bondehøvdinger fra Erling Bjørnson, denne «erkefascisten» til hans ef-

trale Norge» i 1940 og årene fremover.

Dette skulle man tro var den rene sikkerhetsmessige ABC selv for norske politikere og pressefolk og når man ikke tar konsekvensen av det og forlater NATO, slik man nå kan gjøre det med ett års oppsigelse, så må det ligge noe annet bak. Kanskje vi rett og slett ikke får lov av de store guttene? Eller er det hensynet til readerne og den handelsflåte som med sin viserguttrafikk verden rundt stadig bringer oss i vanskeligheter som er bestemmende?

Ikke vet vi. Men åpenbart er det iallfall at general Walker har tråkket på den norske NATO-liktoeren å dømme etter de ukvemsord han er blitt møtt med etter å ha sagt det alle innerst inne vet er sannheten. Og det er all grunn til å tro at de som skriker så høyt er fullt klar over at om et norsk NATO-medlemskap med amerikanske tropper fast stasjonert her er en høyst tvilsom sak, så er et fortsatt NATO-medlemskap uten slike tropper det glade vanvidd.

Politicus

EINAR ØYGARD:

Kvinnelig samfunnssteneste

Som kjent fikk Nasjonal Samling også istand en kvinnelig arbeidstjeneste ved siden av den mannlige, bl. a. ut fra det syn at det burde være likestilling mellom mann og kvinne også når det gjaldt pliktjeneste for samfunnet. Nå begynner liknende tanker å dukke opp igjen, ikke minst på bakgrunn av kvinnes krav om «likestilling» og aksjonen for å sette flere kvinner inn i styre og stell. — Efterfølgende betraktninger av Einar Øygard tør derfor være av spesiell interesse.

I ein artikkel i Morgenbladet 11. oktober, er høyesterettsadvokat Bjørn Sogn inne på noe umåtelig viktig i dagens samfunn. I den hause som kvinnene hadde ved kommunevalget, er det von om at kvinnene sjølv kan gå i brodden for å få istand ei kvinnelig samfunnssteneste.

Alle norske gutar har ofte ei byrdefull samfunnssteneste i den ålmenne verneplikt. Formålet er opplæring slik at dei kan trygge vår frihet og vårt sjølvstende. I vernepliktstida er det nå avsatt tid til opplæring i andre gjøremål, som kan vera til nytte i det sivile liv, når vernepliktstida er omme.

I sin artikkel nemner han særlig eldreomsorgen, og at det er stor mangel på arbeidshjelp av ymse slag i sjuke-omsorgen. Det er eit skrikende behov for hjelp i hushald der kone og mor er sjuk. Det er so mange oppgaver som samfunnsstenesta kunne ta seg av.

terfølgere, slike som Borten.

Borten blir som bekjent beskyldt for å være for unntallende overfor disse fordømte NS-folkene, hvorav en stor del var bønder, ja, så mange at Bondepartiet ifølge Nissen måtte bytte navn.

Borten var ikke god nok isfront, han er ingen Diesen, Lunde eller Bøckmann, han vil ikke fortsette diskrimineringen av frontkjemperne osv.

Dette hatet mot Borten skyldes ikke bare hans nasjonale standpunkt mot EEC, men at han er så **urnorsk! så saklig!**

Aftenposten har lenge forsøkt å innbilde leserne at flertallet av EEC-motstanderne er radikale sosialister. Bladets arroganse mot EEC-motstanderne øker stadig! I Aftenposten er ethvert argument mot EEC tabu. Bladet vil forhindre saklig EEC-orientering. Men Aftenposten undervurderer folkets intelligens, folkeavstemningen vil vise at de gode nordmenn vil beholde et fritt Norge!

Flere EEC-motstandere likestiller militær og økonomisk okkupasjon! Se mere derom i Aftenposten for 27. oktober, morgen, side 3.

Cand. jur. E. Dahl

I vårt velferdssamfunn finnes det hjelp på mest alle områder. Det koster so mange pengar at gamle ikkje ser seg råd til å nytte den. Dei blir liggande å døy åleine, utan tilsyn og utan at nokon veit om det. Kjem dei på gamleheimar og offentleg pleie, ser myndighetene og dei ansvarlige for institusjonen om dei har pengemidler, som dei kan legge labben på. Dei pengar som dei ved sut og sagn har samla seg for å ha noko som dei kan ynske seg å kjøpe når alderdomen kjem, tar dei beint frå dei. Dei gamle ser på dei som skal stelle for dei som fæle udyr med eldsprutande gap, og som vil tyne dei på alle vis. Dei blir bitre, og får inntrykk av at det er mest om å gjera so snøgt som råd, å koma på kyrkjegarden. Eg er heilt samd med den grekaren som Bjørn Sogn nemner gjorde krosstekn og sa det var tortur.

Ei lovfest samfunnssteneste for jenter som tilsvare vernepliktstida for gutar, vil ha mykje å seie for dei unge jentene sjølv. I slutten av teenåra er det overlag viktig for jentene å koma under disiplin og rettleiding for det samfunnsliv og familjeliv som ligg framfor dei. Det viser seg at langt dei fleste giftarmål er kvinnene i 19—20 års alderen. Dei går inn i eit tilvære som dei ikkje har noe føresetnad for å klare. Det går galt både med samfunnslivet og familjelivet. Ei lovfesta samfunnssteneste som gutane har, vil vera til den største nytte for dei enkelte, både i menneskeleg mogning og opplæring og teneste i heim og samfunn. Vi må huske på at eit folk der den enkelte har livsvilje, der har samfunnet livskraft.

Einar Øygard

Den i Hardanger som svarte på annonse i F. & L. 24. okt. 1970 ang. raseriet mot Det tredje rike og NS, bes sende brev til dette bladet for videre forsendelse da brevet ikke kan finnes.
BM.: HARDANGER

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Noen nyttårsbetragtninger

Så går vi inn i et nytt år igjen og tar fatt på bladets 21. årgang. Det er nesten utrolig at vi har kunnet holde det gående så lenge tvers gjennom all boikott, uten annonser. Når så har kunnet skje må det være fordi bladet fyller et behov, men vel også fordi det har fått en utforming som man kan være bekjent av og som ikke har gitt våre motstandere anledning til å tildele oss det dødelige hugg som har vært deres ønskedrøm gjennom de mange år.

Vi må derfor ha lov til å gå løs på den nye årgang med fortrøstning trass i avis døden som herjer verre enn noensinne — nå har jo for eksempel den 125 år gamle avis Hamar Stiftstidende måttet gi opp — og trass i at partipolitikerne i dette året har gått til å legge nye byrder på pressen gjennom en sterk økning av bladportoene i tillegg til den vanvittige velferdspolitikken ellers har veltet av nye byrder på alle. Vår fortrøstning er at vi har en oppgave og et behov å fylle og at vi har så mange gode og offervillige venner og lesere som også fremover vil sørge for at deres blad skal leve videre.

Vi tror også at vår innsats gjennom årene nok har gjort sin virkning. Vi tenker ikke her i første rekke på dette at så mange av tidligere års rabierte motstandere har måttet stikke pipen i sekk — at de har måttet gå over fra angrep til forsvar av uholdbare historiske bastioner som hele «rettsoppgjøret» var tuftet på. Men, kanskje mere på dette at vi har kunnet holde sannhetens fakkel høyt i disse år slik at den nå kan bæres videre av en nasjonal ungdom som har frigjort seg fra gammel hets og gamle legender om Norge, landet med verdensrekord i landsforræderi.

Og faktisk er det ikke bare ungdommen som nå skimter lys i det historiske mørke som skodvinianerne har latt ruge over landet. Også MORGENBLADET, som ingen vel kan beskyldes for å være plaget av ungdom — hvis det da ikke kan sies å gå i barndommen — skriver nå åpent om «legendene fra og om hine år, og nordmenns kamp». Riktignok er det under et forsvar for offiserene, som bladet mener er blitt fornærmet igjen av forsvarsministeren, at bladet slik forløper seg og skriver om de gamle legender i beste FOLK OG LAND-stil. Men det er kanskje i slike opprørte stunder sannheten kommer frem. Og bladets redaktør er jo også en slags offiser som føler seg kallet til å tale på vegne av offiserene under Norges berømmelige krig.

Så taler han da også litt ovenfra ned om at statsråden «er så ung at han er vokst opp med legendene fra og om hine år, og nordmenns kamp.»

Men hvem er det nå egentlig som har skapt denne legenden som forøvrig pressen trofast har holdt vedlike opp til denne dag? Og MORGENBLADET danner såvisst ingen unntagelse. Jo, det er nok i høy grad de offiserer fra den gang som har visst bedre, men som har følt seg forpliktet tydeligvis til å lyve — også til skade for seg selv — fordi de vel har ment at fedrelandet kan bygge sin fremtid på løgn og bedrag.

«Bildet er grunnfalsk», skriver bladet, når «nær sagt enhver taler søker å male enhetsfronten, det store brorskapet — den heroiske kamp med et helt folk stille mobilisert.»

Nettopp! Like falskt som bildet er det når man later som om en norsk statlig krig fortsatte etter at høytidelige avtaler hadde avsluttet den.

Panikk i hønsegården

Nå er det sagt! Det var en engelskmann som sa det: At Norge er forlatt i en krig. Noen og hver begynte og skjelve i buksebaken. Selv stortingsmennene holdt på å våkne og ropte hysj, hysj, her skal være ro i dette om-tålelige spørsmål. Og når det er dementert fra så saklig hold, så sover folk igjen trygt og godt.

Her i landet er det heldigvis ingen som tenker selv. Her har vi forutseende regjeringer som tenker for folket, så bare sov i fred, borger. Men vi som en gang er blitt lurte, vi tenker selv og ser oss om, og da er det mange ting som ikke stemmer.

Og nå skal vi se oss rundt litt.

Her en dag ihøst reiste jeg til Oslo. Det blåste en liten kuling, og jernbanens kraftledning blåste ned så toget stoppet. Da ledningen falt ned ble hele kraftnettet kortsluttet. Det gikk 2 dager før togene kunne kjøre igjen. Jeg satt på bussen resten av veien og tenkte. Sett at det ble krig igjen, da kunne noen få menn stoppe alle tog i landet bare med noen få dynamittgubber. Dersom man samtidig kuttet telefonkabelen. Noen sprenggubber i radioen og noen i TV-en. Da var hele landet blokkert for måneder og ingen mobilisering kunne skje. Dersom samtidig noen broer ble sprengt — så lett vint er det.

Men, så er det et annet viktig spørsmål. Vi måtte ha en fiende. Dersom dette var russerne — da ville vi ha geriljatropper nok her i landet. Dersom det var kineserne — like mange til å hjelpe fienden. Samme hvilken nasjon vi hadde som fiender, så ville det bli geriljatropper og sympatisører for alle.

Ute i Norskehavet ligger den såkalte russiske paraply. Flere hundre store trålere som på en natt kunne blokkere hele landet med miner. Vi er med i NATO og håper på hjelp utenfra, men i det avgjørende øyeblikk vil ikke et skib nå våre havner.

Engang var vi tilbuddet atomvåpen, men da ble det uro til gangs. Nei takk, ikke her. Idag er parolen i hæren: Kast børsa og gå over til fienden — i tillegg til alle dem som endog nekter å ta imot børsa. Nei, vi høver ingen engelsk general til å fortelle oss dette. Enhver frontkjemper med erfaring har vært klar over dette hele tiden. Det er bare en ting som forundrer meg: Har vi ingen norsk general som skjønner såpass? Det er jo deres plikt å si ifra. Men skulle det hende, ville det bli panikk for

Åpent brev

til Kristelig folkeparti ved formannen og partiets fremste talsmann i Stortinget, hr. Lars Korvald

Både av navnet og av programmet fremgår det at det Kristelige Folkepartiet ser det som sin viktigste oppgave gjennom politikken å arbeide for at utviklingen i folke- og samfunnslivet blir ledet etter kristne prinsipper og retningslinjer, noe som også partiets formann poengterte i det politiske ordskiftet før valget i TV 17. sept. 1971.

Dette må vel også være partiets siktemål når det gjelder et så viktig område som rettsvesenet og rettspleien i samfunnet. Og med utgangspunkt i denne bakgrunn tillater jeg meg å stille partiet ved formannen og fremste talsmann i Stortinget, Lars Korvald, noen nærstående spørsmål:

1. Mener partiet at det såkalte «rettsoppgjøret» etter krigen ble planlagt på et slikt grunnlag, med full medvirkning og støtte fra partiets side, og gjennomført etter disse prinsipper og retningslinjer?

2. Mener partiet også idag at resultatet og følgene av oppgjøret svarer til de forventningene som de ansvarlige for oppgjøret hadde tenkt seg, især om vi vurderer det fra kristent synspunkt, eller om det kanskje tvertom har ført med seg endog uopprettelige skadelige følger, til og med langt inn i fremtiden?

Som kjent har imidlertid oppgjøret gjennom hele etterkrigstiden vært utsatt for ganske hardhendt kritikk fra mange kanter, til dels også fra kristent synspunkt. Og så vidt jeg vet har både Storting og regjering fått flere direkte henvendelser om avgjørelser som for mange ser ut til å ligge langt utenfor alminnelig anerkjent kristelig oppfatning og rettspraksis. Men uten at partiet hittil har vist vilje til å ta hensyn til kritikken, selv om det hele tiden etter krigen har vært representert i Stortinget og i 5 år også i regjeringen.

alvor i hønseflokkene og vedkommende general ville få avskjed på grått papir.

Dette er sannheten om Norge idag.

Pessimist

3. Kan det bero på at partiet føler seg så sterkt belastet av oppgjørets skyggesider at det av den grunn ikke tør gå inn for å revidere det av frykt for å bli blottstillet på en lite behagelig måte på grunn av sin medvirkning?

Enda verre ville det vel i så fall bli om partiet ved sin passivitet i sin holdning til kritikken og til kravet om en revisjon av oppgjøret, skulle løpe den risiko å bli registrert i historien som «det ukristelige folkeparti» i stedet for det kristelige.

Johan Kristian Farsund

BERIKTIGELSE

I vår artikkel i F. o. L. nr. 22/23 1971 — «Stalin trodde ikke på noe tysk angrep» — må to sentrale trykkfeil korrigeres ifølge manus slik:

— «Svært mange ting tyder på at Stalin kunne ha tenkt seg å stå i krig sammen med Hitler mot hvem som helst.»

« — Sorge dikterte et nytt telegram til Stalin, antakelig 17. juni:

«Jeg gjentar: 9 armeer på hver 10 divisjoner vil angripe på bred front i grålysningen 22. juni 1941.»

A.L.

FRA HJELPEORGANISASJONEN FOR FRONTKJEMPERE

medfulgte som vanlig foran hver jul en postgiroblankett som man regner med at mange vil finne anledning til å gjøre bruk av. Etter hvert som årene går melder det seg hos våre frontkjemper som hos for eksempel de sjøfolk som gikk i krigsfart, fysiske og psykiske skader. Og våre kamerater får ingen krigspensjoner, men er avhengige av hva Hjelpeorganisasjonen kan skrape sammen av frivillige bidrag. Det har kommet svært mange søknader om hjelp og kassen er tom.

Hvorledes er det med
BLADPENGENE?
Har DE betalt?

VPL. INFANTERIOFFISER —

22 år — søker hybel for å påbegynne studier i Oslo etter nyttår.

Henv.: Kåre Hansson — Verpe — V. Ullmannsgt. 4
3700 Skien — Telefon 25 274

FOR UNGDOMMEN

Red.: Per Borge

Men nye slekter føddest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Mønsterplan

Skoleverket er som en værhanne, det snur seg etter vinden. Vi har hatt «Normalplan fra 1938», Forsøksplaner fra 1960 årene, og det siste på tapetet er «Mønsterplanen». Denne mønsterplan forteller om hvilke fag lærerne skal undervise i, hvor mange timer hvert fag skal ha på de forskjellige klassetrinn og meget, meget mer.

Vi skal i denne leder rette søkelyset på punktene som er nevnt ovenfor. Etter den nye planen skal matematikk være et såkalt «frivillig» fag i 9. klasse. Dette vil si elevene kan velge om de vil ha matematikk i det hele tatt. Man skjønner jo med en gang at det er noe galt når kristendom er avsatt med 2 — to — timer pr. uke. . .

Et annet moment er at elevene skal kunne velge om de vil ha swahili som det 2. fremmede språk istedenfor tysk eller fransk! Swahili er som kjent et språk man lærer i Afrika. Man må vel vente en overproduksjon av misjonærer de nærmeste årene eller betjenter som skal ta seg av forvillede afrikanere i Norge. Hermed ikke være sagt noe stygt om afrikanerne, men man kunne vel saktens også satt i gang et norsk lingafonkurs nede i mørkeste jungelen, slik at stammefolket er godt utrustet til de kommer hit.

Man må jo selvfølgelig legge «forholdene best mulig til rette» for vår framtidige arbeidskraft. Ja, så godt til rette at det vil bli problemer for Ola Nordmann selv å skaffe seg en jobb, slik at han kan brødfø seg og sin familie.

Noen momenter som det kan veddes om i de tusen norske hjem.

1. Når sitter den første ikke-européer på Norges Storting?
3. Når står bonden Hansen og ser på at en ikke-européer kjører traktoren hans.
3. I hvilket år ser fisker Marinussen at en ikke-européer drar nota hans ombord?

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.

Telefon 33 49 00

Med Fraserutvalget inn i det nye år!

Talende utelatelser

Det har vederfares Ungdomsspalten å bli omtalt i DAGBLADETS dustespalte og vi føler oss beæret. Men det kan ikke ha vært bare dust det vi skrev eftersom DAGBLADET meget omhyggelig har sørget for å utelate to meget vesentlige avsnitt av det Tor Hovbakken skrev om den sort-røde Freddy Reddy som nå befinner seg i Tromsø. Det som er strøket er påvisningen av at bemeldte Freddy Reddy ikke bare er sort, men simpelthen rød, og at han ikke som forutsatt dro tilbake til sitt hjemland etter utdannelsen i Norge. Dette strøk DAGBLADET:

«Kanskje meningen var at han etter endt utdanning skulle dra tilbake og være til hjelp for sine rasefeller. Men nei, «Mister» Reddy har funnet det norske velferdssamfunnet mer tiltrekkende, for — —»

«At han er havnet helt oppe i Tromsø vil kanskje forundre noen, men Tromsø har etter hvert fått et meget aktivt mørkerødt miljø (tenk bare på kampanjen for å få reist statue av den gule massemorderen Ho-Chi-Minh), så han (Reddy) har nok følt seg hjemme med en gang.»

DAGBLADET kaller det karakteristisk beklippede

utdrag av det vi skrev for et bidrag til «Vår rasehatdebatt». Er det for å få det til å passe inn i mønsteret utelatelsetene er gjort? For å føre sine lesere bak lyset? Eller syntes man simpelthen det var for treffende til å høre hjemme i en dustespalte?

Fra Spania

Fra en utsendt medarbeider har vi mottatt følgende korte telegram:

«I Spania som i Italia er den nasjonalistiske bevegelse i framgang. Det er tydelig for alle i Spania og i latin-amerikanske stater at nasjonalismen er det eneste alternativ mot den kommunistiske verdensånd. I forrige uke var jeg tilstede på et møte i en tempel-herreorden, bare i navnet, og jeg overbragte en hilsen fra den nasjonale ungdom i Norge. Denne talen ble tatt opp på lydbånd og talen høstet applaus i lokalet som hadde samlet ca. 300 personer og som gjorde den tradisjonelle falangist-hilsen. Hovedinntrykket fra møtet var for det første at det finnes en rekke gode krefter rundt om i Spania, og for det andre at man var interessert i og glade for at det fantes bevegelser i Norden. Om disse bevegelsene i Spania er små, så viser

ØISTEIN ULV:

Stort møte med dr. Per Engdahl i Oslo

Den 8. desember innfant seg en rekke ungnasjonalister til det vanlige samlingssted i Oslo for å høre den svenske korporatist, dr. Per Engdahl, tale.

Dr. Engdahl står i spissen for Nysvenska Rørelsen som har sterke støttepunkter blant annet i Malmö og Göteborg, og hvis meget leseverdige organ «Vägen Framåt» står blant de aller fremste på den høyrradikale front i Sverige.

Det ble en høyst interessant og givende aften med Per Engdahl som suverent midtpunkt, hans talemåter og kunnskaper er av elite-merke, og med en sjelden analytisk kapasitet nyter han med all grunn godt av en internasjonal anerkjennelse.

Engdahl tok i sin tale utgangspunkt i de fundamentale likhetspunkter mellom de rådende liberaldemokratier og marxistdiktaturer, og la særlig vekt på teknokratiets dominerende rolle i de to systemer. Systemenes velkjente ytre fiaskoer så å si på alle områder ble også klart påvist, velkjent som de nu etterhvert er blitt. Engdahl tolket den kinesiske maoisme først og fremst som en nasjonalistisk motivert bevegelse, og understreket særlig maoismens syn på den kinesiske «rase» som overlegen, og som forutbestemt til å lede den farvede verdens kamp mot de hvites «undertrykkende verdensherredømme». I den sammenheng viste også Engdahl hvordan Mao-China og det stalinistiske Russland allerede fra begynnelsen stod i et sterkt motsetningsforhold til hverandre, noe som selvfølgelig totalt oversees — eller ikke kan forstås — av Maos komiske haleheng i Vesten.

Dr. Engdahl holdt så frem korporatismen som et system særlig skapt for dagens Europa og for europeisk og nordisk egenart. Et vesentlig trekk ved korporatismen ifølge Engdahl, er at i den flyter tankegods fra de gamle ideologier sammen. Her gjenfinner man konservatismens forståelse for tradisjonens betydning, utformet mot den moderne sosialpsykologis og antropologis bakgrunn. Man gjenfinner liberalismens krav om rettssikkerhet og likhet for loven, og vekten på menneskelig frihet. Man gjenfinner den liberale økonomis vekt på

det seg at det spirer. Kanskje vi skal slippe å høre, «Nu dages det i øst.»

«AnnO»

betydningen av det personlige initiativ. Men man finner også sosialismens oppfatning av det økonomiske liv som en organisk sammenhengende helhet, den sans for samordning og planlegging, og dens krav om sosial rettferdighet og trygghet som mål for enhver økonomisk politikk. I korporatismen vil man også gjenfinne fascismens hevdelse av heroismens rolle i historien, av elitens livsviktige innflytelse i utviklingen, side ved side med syndikalismens tro på de særpregede sosialgruppers muligheter til intensiv innsats i en sosial organisasjon av frie korporasjoner. Og man vil gjenfinne nasjonalsosialismens tro på muligheten av forening mellom nasjonal tradisjon og moderne virkelighet, og dens vekt på folkefellesskapet som det uforskammelige uttrykk for nasjonal solidaritet.

Før diskusjonen ble sluppet løs etter Dr. Engdahls foredrag, holdt en ung nasjonalist som har oppholdt seg to måneder i falangistiske kretser i Madrid, et kort foredrag om sine opplevelser derfra. Han kom særlig inn på Francos nesten totale svikt overfor Falangen og den nasjonale og sosiale revolusjon. Faktisk blir nu falangister forfulgt og kastet i fengsel, og skjøvet vekk fra alle viktige maktposisjoner, mens den liberalistisk-klerikale Opus Dei mer og mer blir maktens sentrum. Franco avskjærer seg dermed i økende grad fra det spanske folk, og systemet fremtrer klart som et tradisjonelt overklasseautokrati. Venstrepropagandaens fremstilling av Spania som et fascistisk styrt land savner med andre ord fullstendig grunnlag i fakta. På de fleste viktige punkter er dagens Spania de tmotsatte av det vi forstår ved et fascistisk samfunn, konkluderte foredragsholderen.

I diskusjonen omkring dr. Engdahls tale kom de fleste inn på den konkrete anvendelse av hans teorier. Blant annet ble EEC tatt opp til debatt. Engdahl som bekreftet at han gikk inn for det europeiske fellesskap, møtte her på en viss motstand, selv om det tydeligvis også blant ungnasjonalister finnes ganske mange EEC-tihengere, noe vi jo også tidligere har observert. Engdahls hovedargument for fellesskapet var at for å realisere korporatistiske og nasjonalistiske målsetninger — også på det innenrikspolitiske område — er betingelsen at vi fri-

(Forts. side 7)

SIEGFRIED:

«Halvtyskeren» som ble Tysklandshater

BAKGRUNNEN FOR DEN BERYKTEDE MORGENTHAUPLAN

Interessant dokumentarstoff i bok av amerikansk professor

Striden mellom Sovjet-samveldet og zionistene er etter vår mening spesiell interessant fordi den avdekker forhold som må ha sin betydning for alle nasjonalstater. Vi tenker på zionistenes krav om et slags dobbelt borgerskap for jøder i alle land og dette at det svært ofte viser seg at hensynet til det jødiske fellesskap veier tyngre enn hensynet til fedrelandet, dvs. det land hvor vedkommende har bodd, kanskje i århundrer. Eller, for å si det kort: Man har inntrykk av at en zionistisk jøde — og storparten av alle jøder er jo det — ikke på samme måte som andre føler noen egentlig kjærlighet til det land hvor de bor. Reiser de ut glemmer de det hurtig og vender seg ofte direkte mot det.

Skjønt det vel henger igjen adskillig av den gammelaldagse antisemitismen i Sovjetsamveldet og andre øststater, så er det vel ikke egentlig slike følelser som er bakgrunnen for det man kaller forfølgelsen av jøder i Sovjetsamveldet. Det er vel heller dette at man ikke gjerne vil ha en stat i staten og vil at jødene skal innordne seg i denne stat som alle andre gjør det.

Forsåvidt ville det vel derfor vært mest praktisk og fordelaktig for Sovjetsamveldet å la de jøder som ønsker det fare. Men man har jo også hensynet til araberstatene å tenke på. Og de ser jo ikke gjerne en øket innvandring til Israel.

Vi kom til å tenke på dette da vi leste en nylig utkommen bok av den amerikanske professor Dr. Kurt Keppler med tittelen «Tod über Deutschland. Der Morgenthauplan.» Keppler, som er professor ved Wilberforce

Roosevelts finansminister, Henry Morgenthau jr., som også ville dirigere utenrikspolitikken og ville tilintetgjøre Tyskland.

University, Ohio, har gjenomgått alt kildemateriale omkring den beryktede Morgenthauplan, som ble utklekket av den amerikanske finansminister (!) Henry Morgenthau jr. og i tykt og tynt støttet av hans nære venn, president Roosevelt trass i sterk opposisjon både fra utenriksdepartementet og forsvarsdepartementet.

Selve Morgenthauplanen, som gikk ut på å ødelegge hele den tyske tungindustri og vel så det og å omdanne hele det forøvrige Tyskland til rene agrarområder — noe som ville ha ført til at et titall millioner tyskere ville ha sultet ihjel — skal vi ikke gå nærmere inn på her. Vi bare peker på at det var i den man først trakk opp og så hevnaksjonene mot de tyske ledere med utløpere i de forskjellige lands «rettsoppgjør». Boken skildrer inngående Morgenthau og hans hjelpes iherdige arbeide for å drive igjennom de mest rigorøse og hatefulle forholdsregler overfor et

beseiret Tyskland. Den skildrer også Roosevelts fulle støtte og enda mere kanskje fru Roosevelts. At planen bare delvis ble satt ut i livet kan man dels takke Roosevelts død for — hans etterfølger Truman var mere tilbakeholden — og den senere kalde krig som gjorde det nødvendig å bygge opp Tyskland som en del av USA's europeiske bastion i kampen om verdensherredømmet.

Som sagt, det er både interessant og rystende lesning det den amerikanske professor legger frem om denne verdenshistoriens mest brutale hevnplan og vi anbefaler boken, som er kommet på det tyske Verlag (Forts. side 7)

OSCAR AALL:

Snikmordere og rettsforfalskere

Okkupasjonstidens «likvideringer» og den rettslige vurdering av dem

Det er en rystende kaval-kade av ugjerninger fra okkupasjonstiden som A.L. og G.K. har rullet opp for oss her i bladet.

Vi vet hva utøverne i de fleste tilfeller unnskylder seg med: Ofrene var «angiverere», sier de. Med det mener de mennesker som hadde gitt tyske eller tysk-dominerte (?) myndigheter beskjed om personer som direkte eller indirekte hadde forøvet attentat mot tyske soldater.

La oss anta at det foreligger et slikt tilfelle: Herr N.P. har begått en eller annen fiendtlig handling overfor okkupanten. Denne kommer til å reagere. Det kan bli på forskjellig vis: Dersom gjerningsmannen ikke finnes kan det bli borgervakt, kollektiv erstatning pålagt vedkommende kommune, eller gisselarrestasjoner. Herr N.P. foretrekker kanskje at andre straffes for det som han har gjort. Et slikt resonnement er vel menneskelig sett forståelig. Men ikke særlig sympatisk. Og ikke særlig respektabelt heller. Men etterkrigsoppgjørets lovgivere og juridiske praktikanter finner dette resonnement så verdifullt at det fortjener spesiell juridisk beskyttelse!

Derfor den konsekvente unnlattelse av å ta opp mord-saker hvor offeret var eller kunne ha vært en såkalt an-

SVERRE HELLIKSEN:

Norges største misfoster: «Retts»oppgjøret av 1945

Efterkrigsoppgjøret mot medlemmer av Norges ivrigste forsvarsparti, Nasjonal Samling, mister etterhånden sine forsvarere. Hvor rettsløst det var fremgår av at Kongen og regjeringen 7. juni 1940 før sin flukt befalte overkommandoen, general Ruge, «å innstille fiendtlighetene.» Krigsfortsettelse utelukkes nemlig når den ene part legger våpnene ned. Ennå mere når selve fiendskapet innstilles. Og den tyske overkommando i Norge, von Falkenhorst, telegraferte 9. juni 1940 til Ruge at «også Tyskland innstillet fiendtlighetene.» Altså ingen tapt norsk krig, men en ved gjensidig overenskomst avsluttet krig.

Dermed var krigsopphør urokkelig, faktisk og juridisk, etter norsk lov og rett

som inngått avtale. Krigsfortsettelse ville krevet ny krigserklæring fra en av partene, og det er på det rene at det ikke foreligger.

Folkerettens verdenskjente forfatter, briten **Oppenheim**, skriver i «International Law», bind II, 7. utgave, side 245: «Under annen verdenskrig var Norge ikke alliert med Storbritannia», men likevel ble rettsoppgjøret illegalt bygget på det. Side 248: «Bare fullt suverene stater er kvalifisert som krigførende». Men Norge var totalt tysk-okkupert fra 7. juni 1940 til 9. mai 1945, og alliert-okkupert fra 8. mai 1945 og inntil henimot medio 1946. Norge som okkupert kunne altså ifølge Oppenheims påpekte utsagn, side 245 og side 248 ikke være i krig hverken med Tyskland eller med England. Side 254: «Det er opplagt at et lands straffelover forblir gjeldende», men likevel gav den landflyktige regjering fra London anordninger for borgerne i Norge. På side 447 skriver Oppenheim: «Okkupanten kan ansette og avskjedige dommere likesåvel som andre funksjonærer.»

De tyske og britiske okkupanter holdt seg til Haagerkonvensjonen, tolket av Op- (Forts. side 6)

Den nye fredsenglen

Willy Brandt har fått sin fredspris av Åse Lionæs og Høyres Ingvaldsen. Slik ser et nasjonalt tysk blad det: Fredsenglen Willy Brandt over Kremles tårner.

Churchill beskuer sitt verk i det utbombede Tyskland. Han forsøkte riktignok å bremse litt på Morgenthau og hans Presidentvenn Roosevelt, men gav kjøp da han trengte dollarstøtte. Heldigvis var det andre briter som var stivere i ryggen slik at Morgenthauplanen iallfall delvis kunne stanses.

Alle skal sprelle etter pengenes grimeskaft!

(Forts. side 8)

Sannheten om Rommel

(forts. fra side 1)

Piave, gikk i spissen for sine soldater over den iskolde elv og tok ved Longarone ytterligere 10 000 italienerne tilfange. For denne slagavgjørende heltedåd fikk premierløytnant Rommel som yngste tyske offiser «Pour le merite».

Sammenbruddet opplevet Rommel, forfremmet til kaptein, ved staben til Generalkommando 64. Han overtok først sikringsoppgaver ved Rhinen og Ruhr og gikk så inn i Reichswehr, hvor han førte et kompani av IR 13 i Stuttgart. Etter 8 års troppetjeneste ble Rommel, skjønt han ingen generalstabsutdannelse hadde, overført som lærer i taktikk ved infanteriskolen i Dresden. Hans bok «Infanterie greift an» var blitt en lærebok for den tyske hær. I 1933, etter Hitlers maktovertagelse, som ble hilst med like stor begeistring av Rommel som av Claus Schenk Graf von Stauffenberg, ble Rommel kommandør for jegerbataljonen i Goslar. I 1935 ble han oberstløytnant og undervisningsleder ved krigstjenesteskolen i Goslar. Samtidig ble han forbindelsesoffiser for Wehrmacht hos Reichsjugendføreren. Umiddelbart derefter ble han forfremmet til generalmajor og kommandør for Führer-ledsagebataljonen som ledsaget Adolf Hitler gjennom Tsjekoslovakia og Polen.

Ved utbruddet av vestfelttoget ble han forfremmet til kommandør for 7. panserdivisjon. Med den gikk Rommel i krigen og utmerket seg slik at han ble forfremmet til generalløytnant og fikk ridderkorset.

Imidlertid hadde italienerne lidt det ene nederlag etter det annet i Nord-Afrika. Bare øst for Tripolis holdt svake italienske sikringer slik at den italienske overkommando var tvunget til å be om å få en tysk panserdivisjon til understøttelse i Tripolis. Da Hitler fryktet for at oppgivelse av Nord-Afrika kunne få alvorlige følger for aksemaktene, innvilget han i januar 1941 søknaden og gav Rommel i oppdrag å lede kampen i Nord-Afrika.

Han forføyet bare over svake krefter. Engeskmenene tok derfor ikke hendelsen særlig alvorlig. Deres melding få dager etter landingen av det tyske afrikakorps lød lakonisk: «Enheter av det tyske ekspedisjonskorps under ledelse av en ukjent general ved navn Rommel har landet i Nord-Afrika.»

General Rommel var med

henblikk på sine ringe styrker klar over at det var avgjørende for ham å narre motstanderen og han utviklet i løpet av kampene på den militære bluffs område et nesten genialt mesterskap. Befolkningen i Tripolis ble ikke lite forbauset da panser etter panser i nesten uendelig kjede rullet frem. Og ingen av dem visste hvor lite tallet i virkeligheten var på tyske pansere, som stadig i en stor ring defilerer forbi den forbausede offentlighet. Hensikten ble oppnådd: Den engelske etterretningstjeneste fikk via sine agenter livlige informasjon om oppmarsj av de aller sterkeste tyske panserforband i Nord-Afrika.

Rommel utmerket seg dessuten ved en uhørt besluttomhet der han alltid stod i spissen for sine fremstormende soldater, ved stor taktisk viten og en enorm fantasi. Ofte erstattet hans sluhet manglende materiell og egen styrke. Skjønt forsyningene fra Europa, som ble gjennomført av den italienske marine, var ytterst mangelfulle — delvis var allerede fra begynnelsen av afrikafelttoget forræderi i sving innen de høyeste italienske marinekommandosteder, slik at de allierte fikk underretning om avgangen til ledsageskipene — lykkedes det Rommel i slag etter slag å kaste engelskmennene tilbake.

Rommels ordre lød: «I spissen av alle kolonner pansere og bak dem biler og biler.» De hadde ingen annen hensikt enn å hvirvle opp kjempemessige støvskyer i ørkenen. Prompte falt engelskmennene også for dette trick. Royal Air-Force og de fremskutte observasjonsposter meldte at det nærmet seg sterke tyske panserforband, mens i virkeligheten bare en håndfull tapre soldater angrep. Med general Rommel samarbeidet «general Støv» og grep seirrikt inn i kampene.

I denne situasjon ville den italienske overbefalshaver, general Garibaldi, avbryte fremmarsjen, men Rommel brød seg ikke om det og stormet videre fremover. 10. april nådde det tyske afrikakorps Solum ved den libysk-egyptiske grense. Men det hadde ikke lykket Rommel å ta Tobruk, som var utbygget som festning. Han bare omgikk festningen.

19. november 1941 gikk den britiske Nil-armé til motangrep med 100 000 mann og 800 pansere. Rommel forføyet bare over 40000 soldater og 240 pansere. Engelskmennene brøt gjennom

de tyske stillinger og kastet afrikorps ut av Cyrenaika igjen. Rommel forhindret imidlertid med jernhard disiplin enhver panikk og det lykkedes ham således å føre sine tropper tilbake i full orden. 20. januar 1942 fikk han ekeløv med sverd til ridderkorset. I mellomtiden hadde engelskmennene bemerket hvem Edwin Rommel var. De forsøkte alt for å sjalte ut denne farlige dødsfiende av det allierte herredømme i Afrika. Natten til 17. november 1941 landet den britiske oberstløytnant Geoffrey Keyes med 50 offiserer og mannskaper og ble av arabiske spioner ført til Sidi Rafaa, hvor Rommel angivelig oppholdt seg. Etter en ørkenmarsj på 30 km angrep den engelske kommandotropp den tyske forlegning og det kom til en forbitret kamp. Keyes ble liggende i den tyske ild og falt. Rommel hadde overhodet ikke vært i området.

Den dumdristige troppefører angrep påny 22. januar 1942, kastet engelskmennene ut av Cyrenaika og ble forfremmet til generaloberst. 26.5. 1942 angrep han med alle forhåndenværende krefter de engelske stillinger ved Tobruk og etter 14 timers forbitret kamp falt festningen, som ble forsvart av den sørafrikanske general Klopper, i tyske hender. 32 000 engelskmenn gikk i fangenskap. 22. juni 1942 ble Rommel forfremmet til generalfeltmarskalk.

Men nå vendte lykken seg. Tilførselen av tropper, våpen og drivstoff, som ble sabotert av italienske forrædere, ble stadig sparsommere, mens engelskmennene samlet alle krefter på afrikafrenten, som nå ble stillet under kommando av Montgomery. Takket være deres uuttømmelige materiell og en tilintetgjørende overlegenhet lykkedes det engelskmennene å trykke tyskerne lenger og lenger tilbake. Skjønt Rommel også nå førte sine tropper i beste orden tilbake over en strekning på 1500 km — han hadde mot de 800 engelske pansere bare 96 tyske kampvogner til forføyning — avtegnet dramaet i ørkenen seg.

Amerikanerne landet i november 1942 i Vest-Afrika og marsjerte frem gjennom Algerie og Tunis. Det tyske afrikakorps kom i en amerikansk-engelsk knipetang. Skjebnen var ikke lenger til å avverge. Riktignok forsvarte tyskerne seg fortvilet, men mot overmakten var det intet å utrette. Rommel, som under kampene ble alvorlig syk og måtte flyves til-

bake til hjemlandet, fikk 11. mars 1943 briljanter til ekeløvet. Hans efterfølger general von Arnim, måtte 12. mai 1943 kapitulere med restene av det tyske afrikakorps.

Efter å ha blitt frisk overtok Rommel en kortere tid en hærgruppe i Nord-Italia for derefter å føre hærgruppen i Frankrike. Rommels oppdrag var å overprøve og sammenfatte den samlede vestfront fra Danmark til Sør-Frankrike. I disse spenningsladede måneder fikk Rommel besøk av oberst Stauffenberg. Denne innviet Rommel i sin plan om å drepe Hitler. Rommel var forferdet og krevet æresord av Stauffenberg om å avholde seg fra dette mordanslag. Stauffenberg gav det. Dermed var saken ute av verden for Rommel. Han kunne ikke bringe det over sitt hjerte å melde sin krigskamerat Stauffenberg.

Da de vestallierte 6. juni 1944 landet i Normandie, forsøkte Rommel det umulige: å stanse og kaste på sjøen den overlegne fiende. 17. juni 1944 ble han underveis i sin bil til kampområdet sør for Caen angrepet av amerikanske jagerfly, sjåføren ble drept og Rommel slynget ut av bilen med dobbelt brudd på hjerneskillen. Han ble bragt til lasarettet i Ulm.

Imidlertid foretok Stauffenberg sitt mislykkede anslag med den britiske bombe i Führerhauptquartier. Under forhørene, som fulgte dette anslag, kom også Stauffenbergs besøk hos Rommel for dagen. Det ble åpenbart at Rommel var underrettet om anslaget, men ikke hadde meldt dette.

14. oktober 1944 ankom generalene Burgdorf og Maisl, major Ehrenperger og SS-Sturmabführer Dosl til rekonvalesenten Rommel i Herlingen. De hadde ordre til å arrestere Rommel for ikke å ha meldt anslaget. Burgdorf overgav Rommel en liten flaske med gift.

Rommel tok avskjed med sin hustru og sin sønn og besteg fullstendig fattet bilen. På veien mellom Herlingen og Blaubeuren lot feltmarskalk Rommel bilen stanse og tok giften. Offisielt ble det forkynt at Erwin Rommel på vei til Ulm var død av hjerneblødning.

Selv nå står vi rystet foran denne tause gest hvormed Rommel tømte giftbegeret. Denne soldat uten frykt og daddel, ubehjelpelig innviklet i hine dagers tragiske hendelser, tok konsekvensen av sin skjebnesvangre handling, som skyldtes kameratskapsfølelsen.

Men denne skygge kan ikke fordunkle det strålen-

de bilde av en av de beste representanter for tysk soldaterånd. Når historien engang vil nevne denne tapre soldat, denne geniale hærfører, da som den sagnomstuste general, som i den afrikanske ørken førte sine soldater fra seir til seir, til han bukket under for det italienske forræderi og den allierte overmakt.

Og kanskje vil det stakars villedte tyske folk ennu minnes denne Erwin Rommel når tidens størrelser, som ikke er det, forlengst er glemte og forduftet fra tyskernes minne.

Norges største — —

(Forts. fra side 5)

penheim, og også Norge var bundet av Haagerkonvensjonen. Tiltross for dette er massevis av norske dømt som forrædere, henimot halvdelen uten å ha vært medlemmer før etter de to krigsopphørsdatoer 7. juni og 9. juni 1940. Således den unge Haaland, som ble dømt til døden (en ukjent dom i legal norsk straffelov) skjønt han først ble medlem ca. 6 måneder etter krigsslutt. En del tyskere ble også dødsdømt på dette falske grunnlag og dessuten feilaktig fordi de var britiske, ikke norske krigsfanger, og derfor hadde krav på menneskelig behandling og hjemreise.

Også kong Haakon var klar over den norske miséren. Før han ble norsk konge var han britisk offiser og de lærte folkeretten, mens selv norske jurister som regel var fremmed for den. Fra London holdt Kongen kringkastingstale til det norske folk 26. august 1940: «Administrasjonsrådet i Norge (som også var uenig i rettsoppgjøret) har gjort seg fortjent av fedrelandet ved — å stå som mellomledd mellom de nåværende makthavere og befolkningen i Norge — og for å ha oppnådd å opprettholde ro og orden.» Dette fremgår av W.P. Sommerfeldts bok «Kong Haakon VII Taler» (1947), godtatt av Kongen, side 38. Og side 40: «Det som kanskje smerter meg mest av alt, er den uvæpnede borgerkrig som nå pågår hjemme i Norge.»

Eksilregjeringen utgav likevel, på tross av både kong Haakon og Oppenheim anordninger fra London om at krig mot Tyskland ble utøvet av Norge fra London. Og dette også trass i egen medvirkning til krigens sikre opphør 7. juni og 9. juni 1940. Grunnlovens § 17 hjemler dessuten bare Kongen som retthaver til anordninger, men heller ikke for ham i strid med «de af Storthin-

«Halvtyskeren» som ble — —

(Forts. fra side 5)

der deutschen Hochschul-lehrer-Zeitung i Tübingen, til alle som vil skaffe seg et seriøst, vitenskapelig begrunnet inntrykk av hva det var USA's jødiske finansminister planla og forsøkte å drive igjennom mot det gamle tyske fedreland.

For Morgenthauene var kommet fra Tyskland, og finansministerens far kalte seg helt opp til første verdenskrig for tyskamerikaner. Sønnen betegnet han som halvt tysker.

Men la oss gi ordet til professor Keppler:

«Morgenthauplanen er oppkalt etter Henry Morgenthau jr. født 11. mai 1891 i New York, død 16. februar 1967 i Poughkeepsie, NY), fra 1934 til 1945 finansminister (Secretary of the Treasury) i USA. La oss nå først kaste et blikk på hans fedrene hus! Den i Mannheim fødte far Henry Morgenthau sen. (1856—

1946) er ingen ukjent i tysk historie. Spesielt som resultat av eiendomsspekulasjoner skaffet han seg hurtig en stor formue, slik at han som femtiåring kunne trekke seg tilbake fra forretningslivet for å dra til Tyrkiet som amerikansk sendemann. Denne post fikk han av president Wilson som takk for den finansielle hjelp han hadde ydet under valget. I begynnelsen av 1916 vendte han tilbake til USA, først og fremst for å skaffe penger til Wilsons annet valg. Morgenthau sen. hadde hittil inntatt en tyskvennlig holdning, deltok i yngre år i tyskamerikanernes foranstaltninger og betegnet seg ennå i februar 1916 som tyskamerikaner. Etter den amerikanske krigserklæring i april 1917 til Tyskland forvandlet han seg imidlertid til en forbitret tyskhatet og skjelte det tyske folk ut nesten daglig som hunner. Hovedstreken mot det land hvis støv han rystet av sine føtter som niårig, begikk han høsten 1918. I sine memoarer, som han offentliggjorde dengang, fortalte han en av de mest uansvarlige propagandaløgnere fra første verdenskrig, som forlenget er avslørt, historien om keiserens angivelig kronråd i Postdam 5. juli 1914, ved hvilken anledning keiseren, omgitt av sine paladiner og generaler besluttet krigen for å erobre verden. Denne historie ble dengang av den amerikanske regjering brukt for å rettferdiggjøre krigsskyldartikkel 231 i Versaillesavtalen. Tvil på riktigheten av den ble tilbakevist under henvisning til hedersmannen Morgenthau anseelse.»

Vi avbryter her for å peke på hvor underlig historien gjentar seg, og svært ofte dirigert av zionister. I annen verdenskrig ble som kjent en tilsvarende konferanse av Hitler og hans paladiner i Wannsee, hvorunder det angivelig ble besluttet å utrydde jødene, brukt for å rettferdiggjøre overgrepene mot de tyske politiske ledere m.m. Hitler ble som kjent også beskyldt for å «ville erobre verden», en påstand det ikke finnes fnugg av sannhetsbevis for. Professor Keppler fortsetter:

«Efter krigen betjente Morgenthau sen. seg til å begynne med av et mere måteholdent sprog, men gjentok imidlertid under annen verdenskrig alle de slagord han hadde brukt siden 1917. 8. januar 1944 beskjefteget den 88-årige seg i en kringkastingstale for siste gang med det tyske spørsmål: Tiden efter Versailles hadde ikke vært noe annet enn en våpenstillstand som hannene hadde brukt til å fullkomngjøre sine rustninger og prøve seg påny. Men England hadde reddet sivilisasjonen og stanset hannene. Og nå hadde Amerika våknet og dets fly svermet som gresshopper over Tyskland.

Henry Morgenthau jr. forsikret ofte at hans fars tenkemåte hadde øvet stor innflytelse på ham. Vi kan vel tilføye: også hans utenrikspolitiske tenkemåte. Vi kan ikke gå nærmere inn på dette, men vil henvise til én ting: Henry Morgenthau jr. har gjentatte ganger betegnet de tyske storindustrielle og finansfolk som spesielt farlige krigshissere. Tanken om denne gruppes farlighet var imidlertid antydnet i farens kronrådlegende: I dette kronråd hadde ledende tyske industribaroner og finansmagner deltatt. Keiseren hadde spurt hver av dem: «Er De rede til krig?» Alle hadde besvart dette med ja, med unntagelse av finansfolkene som hadde svart at de trengte ennå to uker til å gjennomføre viktige transaksjoner. De tyske storindustrielle og finansfolks medskyld var dermed bevist for tallrike amerikanere og under Lloyd Georges «Heng keiseren»-felttog kastet amerikanske lederartikler frem spørsmålet om ikke de industrielle medsamsvorne fra Potsdam fortjener samme skjebne som sin keiserlige mester.»

Vel, slik var bakgrunnen for «halvtyskeren» Henry Morgenthau jr., mesteren bak hevnpplanen mot Tyskland. Hans forbindelse med Roosevelt skrev seg fra at Morgenthau's gods ikke lå langt fra Hyde Park, Rooseveltfamiliens herresete. Det utviklet seg et varmt vennskap mellom de to, som hadde meget tilfelles. Mrs. Roosevelt kalte Morgenthau for «Franklins samvittighet» og hun sa også at hennes mann behandlet Morgenthau som en yngre bror. Presidenten selv beskrev ellers forholdet mellom dem best på et fotografi som viste ham sittende i bil sammen med Morgenthau og som Roosevelt sendte Morgenthau med denne påskrift: «Til Henry fra en av to av samme slag». Morgenthau på sin side forsikret at han hadde elsket og beundret sin presidentvenn mere enn noe annet menneske bortsett fra faren. Ellers syntes også Morgenthau og fru Roosevelt å ha vært forbundet med et varmt vennskap. Det hendte derfor at når Roosevelt en sjelden gang var uenig med sin venn, så vendte denne seg til Mrs. Roosevelt etter hjelp, og neste dag var da saken som regel i orden.

Roosevelt ble i 1928 valgt til guvernør i staten New York og fra da av og til Roosevelts død fulgte Morgenthau ham i marsjen mot toppen.

Dette skjebnesvangre vennskap mellom zionisten Morgenthau og presidentparet i Det hvite hus forkla-

For ungdommen - -

(Forts. fra side 4.)

gjør oss fra USSR- og USA-imperialismen, og den kulturelle, åndelige enhet som Europa, iflg. Engdahl utgjør, må få sine tilsvarenheter på det politiske og økonomiske område. Mot dette ble blant annet fremholdt at teknologiens og industrialismens drastiske ødeleggelse av naturressursene — som er gitt en gang for alle — nu stanses i den grad det lar seg gjøre, og ikke tvertimot forseres, noe EEC, ut fra hele sin oppbygging og ideo-

rer noe av bakgrunnen for at USA's finansminister kunne oppkaste seg til en slags utenriksminister når det gjaldt Tysklandsspørsmålet og kunne få støtte i det utrettelige arbeide på å ruinere og for all fremtid ødelegge farens fødeand. Men det avslører også rystende trekk ved offentlig liv i USA, hvor korrupsjon, forbindelser og jødiske penger spiller en stor og avgjørende rolle, så meget mere beklagelig på grunn av den dominerende rolle USA spiller i verdenssammenheng. Og slikt noe kaller man attpåtil demokrati!

Det kunne selvsagt være meget annet å feste seg ved i boken om den grufulle Morgenthauplan, men detaljene egner seg kanskje best for selvstudium. Det vi har villet peke på er, som innledningsvis anført, hvor lett zionistisk disponerte jøder kaster av seg alt som binder dem til oppholdslandet. Og når alt kommer til alt så er det vel kanskje også det som er den virkelige bakgrunn for det man kaller «antisemitisme».

Ellers kan det være riktig i denne forbindelse å peke på hvilken uhørt innflytelse jødiske zionister faktisk har i dette USA som Europa klamrer seg slik til. Vi har før pekt på den rolle Kissinger spiller som nøkkelmann i amerikansk utenrikspolitikk, president Nixons fortrolige venn og rådgiver og Wilsons zionistiske rådgiver var Baruch. Det later faktisk til at det må en zionistisk jøde til for at amerikanske presidenter skal kunne se ut over landegrensene. Og vi kan ikke la være — så nær som Norge gjennom NATO er knyttet til USA — å nære en viss bekymring for hva zionistene i presidentkjelleren kan finne på, først og fremst i forbindelse med Midt-Østen-krisen.

Kurt Keppler:

Toüber Deutschland. Der Morgenthauplan. Verlag der deutschen Hochschullehrer-Zeitung.

logi vil innebære.

I sitt syn på nasjonalistiske og korporatiske partier i Norden var Engdahl sterkt negativ. Han mente at erfaringen pekte dithen at en deltagelse i demokratiets ytre sirkus av våre retninger er dømt til mislykkelse. Vi må heller arbeide for våre ideer gjennom tverrpolitisk aktivisme og pressgrupperinger.

Diskusjonen som bølget over flere timer var også inne på spørsmål som førerprinsipp og nasjonalsosialistiske raseteorier, kristendom og kirkens venstredreining, organisering av bedriftene i en korporatistisk økonomi, osv. osv.

Aftenen var meget inspirerende og var nok et positivt tegn på den ungnasjonalistiske oppvåkning som foregår. Dr. Engdahl høstet stor applaus ved møtets avslutning.

Skodvin søker nye jaktmarker

Det forundrer oss ikke at professor Magne Skodvin nå søker nye jaktmarker etter å ha avbeittet den gamle okkupasjonseng så grundig. Nå er det NATO han har ofret sin oppmerksomhet og etter å ha gjort ferdig en bok om emnet måtte den herostatisk berømte historiker naturligvis sammenkalle til pressekonferanse om den store begivenhet.

Vi unner ham bedre lykke på det nye felt enn på det gamle. Bare han nå ikke glemmer av hele NATO-avtalen i sin vurdering av Norge og NATO, slik han jo glemte av både kapitulasjonsavtalen på Bjørnefjeld og våpenstillstandsavtalen i Trondheim, som utad beseglet og bekreftet krigens slutt og overgangen til den okkupasjonstilstand han skrev om.

*

KONGENS GARDE

krever nå å få opptre med langt hår slik som andre og mindre fine avdelinger. En burde da kanskje, alt tatt i betraktning, overveie også å endre navnet til — Royal Hairforce.

VI OPPFORDERER

alle som er interessert i nøktern historieskrivning til å sende inn aviser, klipp, bøker, dokumenter m.v. som kan belyse tiden fra 1930 og senere til
INSTITUTT
FOR SAMTIDSHISTORIE
Tostrups gt. 29 — Oslo 2
Tlf. 44 68 83

Har verdensjødedommen

(Forts. fra side 1)

har endret seg fra dem i femti- og sekstiårene vises bl. a. ved erklæringen til den israelske utenriksminister Abba Eban i TV i New York. Han så ingen hensikt lenger i en ytterligere forfølgelse av NS-forbrytere. Naturligvis finnes det motstand mot en slik holdning diktert av Israels nåværende interesser, noe som dels beror på følelser fra en lengst forgangen tid og dels på høyst personlige nyttehensyn. Men iallfall har det zionistiske press på Bundesrepublikken avtatt betydelig, imellom synes det nesten helt forsvunnet. Avløsningen av Ben Nathan med Ben Horin (som ambassadør) kjennetegner et avsnitt i de gjensidige forbindelser. Tel Aviv er idag under press i store deler av verden og er på defensiven. Intensivering av den historiske strid omkring Det Tredje Rike kan ikke innbringe mere for zionismen.

På den annen side har også Israels interesser likeoverfor Moskva endret seg prinsipielt:

«På solidaritetsmøtet for USSR-jøder: Intensivering av verdensjødedommens anstrengelser utkrevet.» (Oppslag på tittelsiden i den israelske dagsavis «Jedioth Chardashot»).

«Særmøtet i Knesset: Verdensjødedommen og Israel identifiserer seg uten forbehold med de sovjetrussiske jøders frihetskamp.» (Oppslag på tittelsiden i den israelske dagsavis «Jedioth Chardashot»).

«Vi kjemper også for verdensjødedommens interesser når vi krever frihet for jødene i Sovjetsamveldet» (Ministerpresident Golda Meir på en bankett i den israelske LO Histadrut).

«Solidaritet med sovjetjødedommen! Det krever den jødiske forsvarsliga!» (Storannonser fra den jødiske forsvarsliga i USA og Kanada).

«Det er Shylockenes verdensmøte» (Kommentar i organet for det sovjetiske ungdomsforbund «Komsomolskaja Prawda» til møte av zionistiske millionærer i Jerusalem).

Dette er fem av tusenvis av eksempler på den stadig sterkere motsetning mellom Moskvakommunismen og zionismen. Ennu foreligger det ingen offisiell krigserklæring slik som Weizmann leverte nasjonalsocialismen i 1933. Men når det gjelder stridens kjerne er frontene uendret faste, kontrahentene harde: utvandringen av et flertall av de ca. 5 millioner jøder i UdSSR. En ytterligere avstivning av Kremles holdning avtegner seg i Ro-

VI HADDE FINT BESØK

i Norge før jul; selvste den russiske statsminister Kosygin. Hensikten med besøket, som var et ledd i en rekke besøk i vestlige land, var vel å demonstrere hvor snilde og forhandlingsvillige de på den annen side av jernteppet nå har blitt med det fjernere siktepunkt å jevne veien for en europeisk «sikkerhetsavtale» som skal sikre Sovjet rovet etter annen verdenskrig og gi det absolutt frie hender hinsides jernteppet. Kosygin var, som alle vil ha sett av avisenes bilder en annen type enn hin Krustsjov som også en gang besøkte Vesten. Sistnevnte var mere i det joviale klovnefaget, mens Kosygin var den surmulende alvorsmann. Men vi skulle tro at bak disse maskene var det

manias innskrenkninger, efter at allerede 400 000 rumenske jøder har dratt til Israel, får de siste 100 000 ikke dra.

Også venstresradikale zionistiske kretser, selv israelske kommunister, viser seg sterkt desillusjonert likeoverfor den grandiose sovjetiske avspennings- og fredsoffensiv. Presse, kringkasting og TV på den amerikanske østkyst finner for eksempel mange hår i den sovjetiske suppen. For noen år siden ville Kissingers arrangement i Peking med velvillig ledsagemusikk fra den offentlige mening vært utenkelig. I spissen for alle demonstrasjoner mot Bresnev og Kosygin, for Solschenyzzin og de undertrykte intellektuelle innen det sovjetiske maktområde står idag verden over zionister. Slaget mot sovjetspionasjen i Storbritannia fant tilslutning spesielt innen zionistiske kretser. Og Brandts marsj inn i østblokken ser man nå på med gråtende øyne i Tel Aviv.

Det gamle ord har pånyvist seg å holde stikk: «Intet i politikken er så sikkert som omskiftelsene.»

Den zionistiske politikk har alltid vært innstillet på zionismens livsinteresser, den sovjetiske på sovjetimperialismens. Konfrontasjonen av de to avgjørende systemer ved siden av Kina bringer vårt folk efter at Brandt er styrtet mere bevegelsesfrihet og sovjetledelsen, hvis politikk allerede er fiksert gjennom konflikten med Peking, ytterligere vanskeligheter i verdenspolitikken.»

ikke så stor forskjell. De representerte begge den kalde, hensynsløse røde imperialismen og militarisme. Og det vil være skjebnesvangert å la seg lure av ulver i fårelær.

NÅR VI ELLERS NEVNER

den europeiske sikkerhetskonferanse som så mange streber slik mot, så meddeles det nå at Bresnev på denne konferanse vil ta opp forslag om en europeisk voldgiftsdomstol som skal avgjøre stridigheter mellom europeiske stater. Det er bare den hake ved forslaget at voldgiftsretten ikke skal behandle anliggende som vedrører «sikring av sosialismen» (Bresnevdoktrinen)!

KOM SENEREHEH TIL ANDRE RESULTATER!

Willy Brandt med sin enda rødere våpendrager Herbert Wehner vandrer som kjent iherdig mot øst og er rede til å prisgi de tyske østområder og interessene til de millioner av fordrevne tyskere. Vi lurar på om de to herrer imellom tenker over gamle nyttestandpunkter i kampen om å sikre seg stemmer. Vi tenker da på hva den samme Wehner uttalte offentlig i september 1950: «Det tyske folk ser i anerkjennelse av Oder-Neiselinjen, i misaktelsen av skjebnen og hjemstavnsretten til de fordrevne forbrytelser mot Tyskland og mot menneskeligheten.»

FANTASIFULL WIESENTHAL

Det later til å bli mere og mere sparsomt med tysk vilt for den berømmelige nazijeger Simon Wiesenthal, slik at han nå søker seg andre og fetere jaktmarker. Det siste han vet å fortelle er at den egyptiske president Sadat var «en nøkkelfigur i flere hemmelige aksjoner fra Wehrmachts side mot engelskmennene.» På grunn av sine tyske sympatier ble han, og det er riktig nok, sperret inne av britene. I Wiesenthals versjon lyder det slik at han ble arrestert som tysk spion i 1942 og holdt innesperret av britene helt til krigens slutt.

HVORFOR IKKE?

Det franske blad «Minute» kommenterer nobelpriset-

delingen til Willy Brandt slik: «Man spør seg hvorfor den norske nobelpriskomite ikke valgte Hitler eller Stalin, for den tysk-sovjetiske pakt av 1939 var dog sikkert verdt en liten påskjønnelse.» Dertil er å si at Hitler naturligvis ikke kom på tale i det halvruede Norge, men Stalin var faktisk foreslått — dog først i 1948 efter å ha demonstrert sin store krigerskhet. Han ble ikke bare foreslått, men var faktisk den eneste alvorlige kandidat som nobelkomiteen vurderte. Tilslutt våget man i skyggen av den stadig økende kalde krig ikke å gå til dette skritt. Man valgte isteden ikke å dele ut noen pris for 1948.

OGSÅ ET BYTTE!

Man har vært i noen tvil om hvorfor Ungarn egentlig slapp løs kardinal Mindzenty fra beleiringen i den amerikanske legasjon. Var det også bare en gest for å fremme «avspenningen» og «sikkerhetskonferansen»? Nei, det viser seg nå faktisk at det også lå noe annet bak. De hemmelige amerikansk-ungarske forhandlinger gikk ut på å bytte kardinalen med den hellige Stephanskronen som blir oppbevart i Fort Knox (sammen med det norske gullet fra dengang). Og eftersom kardinalen er vel ankommet til Rom kan en vel gå ut fra at byttehandelen gikk i orden.

FREMDELES INGEN NÅDE

I Nederland sitter det fremdeles fengslet tre tyskere dømt som såkalte krigsforbrytere. Landets justisminister von Agt ville gjøre slutt på umenneskeligheten nå 26 år efter krigens slutt og foreslo å løslate de tre. Men parlamentets flertall stemte imot og så sitter de der fremdeles. Uten at de internasjonale jurister eller andre føler trang til å gripe inn. På samme måte som Amnesty International tier når det gjelder Rudolf Hess og de to italienske fangene, for å nevne noen.

NOK EN EICHMANN-JEGER DØD

Abraham Rosenberg som spilte hovedrollen under den lovstridige bortførelse av Adolf Eichmann fra Argentina til Israel, hvor han som kjent ble hengt er funnet

død i Tucuman i Argentina med et hodeskudd. Det argentinske politi har ikke klart å bringe sikkert på det rene om det dreier seg om et mord eller et selvmord.

Snikmordere —

(Forts. fra side 5)

Det er klart at jeg ikke nevner vedkommende advokats navn. Man må huske på at Norsk Rettsvesen kollektivt tok på seg det store kamouflasjeagentur etter okkupasjonen. Og der er altså «doms»-presedens for at k-agentene skal behandles som råtne egg: Hvis gjerningsmannens navn, gjerningen og dens følger nevnes i samme åndedrett er dette injurierende; uansett.

Solidaritet betyr meget i Norsk Rettsvesen. Nå gjennomførte okkupanten aldri gisselsystemet slik her i landet som i de fleste andre land. Men hvor lenge ville okkupasjonsmyndighetene avholde seg fra det — hvis de ikke gjennom en viss opplysningsvirksomhet fra norsk side kunne lokalisere opphavsmennene til alvorlige sabotasjeaksjoner?

Pengegriskhet, baktalelse og nedrakning er samfunnsforgiftende i krig som i fred. Særlig selvfølgelig når det praktiseres i opplysningsvirksomhet overfor politimyndigheter.

Men de «angivere» som bare siktet på å lokalisere begåtte ugjerninger, reddet i virkeligheten flere norske liv under okkupasjonen enn kanskje noen annen enkelt folkegruppe.

Oscar Aall

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

Abonnementspriser 1972:

Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 35,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo